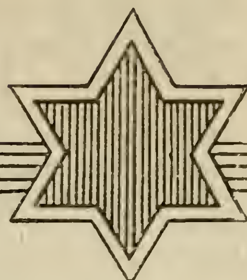
SKANDINAVIENS STJERNE

1833 - 27. Februar - 1943
Visdomsordet i 110 Aar.

„Et Visdomsord til Nytte for Højpræsternes Raad, forsamlet i Kirtland, til Kirken, og ligeledes for de Hellige i Zion. Tilsendes med Hilsen — ikke som en Befaling eller Tvang, men ved Aabenbaring og Visdomsord, der paaviser Guds Orden og Vilje angaaende de Helliges timelige Frelse i de sidste Dage. Givet som et Princip med Forjættelse, afpasset efter de svages Forfatning, ja de allersvageste blandt alle de Hellige, som er, eller kan kaldes hellige. Se, sandelig, saa siger Herren til Eder: Paa Grund af de ondskabsfulde Rænker, som er og vil være i ondskabsfulde Menneskers Hjerter i de sidste Dage, har jeg advaret Eder, og advarer Eder forud ved at give Eder dette Visdomsord som Aabenbaring.

Om nogen blandt Eder drikker Vin eller stærk Drik, se

INDHOLD:

MARTS 1943 | 92. AARGANG | NUMMER 3

det er ikke godt, heller ikke behageligt for Eders Faders Aasyn, uden naar I forsamler Eder for at nyde Eders Sakramenter for ham. Og se, dette burde være Vin, ja ren Vin af Vinstokkens Frugt, af Eders egen Tilberedning. Og atter, stærke Drikke er ikke for Maven, men til at vaske Eders Legemer med. Og atter, Tobak er ikke for Legemet heller ikke for Maven, den er ikke til Nytte for Mennesket, men det er en Urt for udvortes Skade og for alt sygt Kvæg og bør bruges med Visdom og Omdømme. Og atter, hede Drikke er ikke for Legemet eller Maven.

Og atter, sandelig siger jeg Eder, alle sunde Urter har Gud bestemt for Menneskets Brug, Natur og Legemsbeskaffenhed; hver Urt i sin Tid og hver Frugt i sin Tid, og alle disse skal bruges med Maade og med Taksigelse. Ja, ogsaa Kødet af Dyr og Luftens Fugle har jeg, Herren, bestemt for Mennesket at bruge med Taksigelse. Men det skal nydes sparsomt. Og det er mig velbehageligt, at det kun skal bruges i Vinterens og Kuldens Tid, eller i Hungersnød.

Alt Korn er bestemt for Menneskets og Dyrets Nytte til at være Hovedernæringsmiddel, ikke alene for Mennesket, men for Dyrene paa Marken og Fuglene under Himlen og alle vilde Dyr, som løber eller kryber paa Jorden. Og disse har Gud skabt til Brug for Mennesket, kun i Mangel og stor Hunger. Alt Korn er godt til Føde for Mennesket, saavel som Frugten af Vintræet, og det som bærer Frugt, enten det er i Jorden eller ovenfor Jorden. Dog er Hvede for Mennesket, Majs for Oksen, Havre for Hesten, og Rug for Fjerkræ og Svin og alle Markens Dyr, Byg for alle nyttige Dyr og for milde Drikke, som ogsaa andet Korn.

Alle de Hellige, som ihukommer at holde og gøre efter disse Ord og vandrer i Lydighed efter Befalingerne, skal erholde Lægedom for deres Navle og Marv for deres Ben, og de skal finde Visdommens og Kundskabens Skatte, ja skjulte Skatte; og de skal løbe og ikke blive trætte, og de skal gaa og ikke blive matte. Og jeg, Herren, giver dem den Forjættelse, at Dødens Engel skal gaa dem forbi, ligesom Israels Børn, og ikke ihjelslaa dem.

Amen.

(Lærdommens og Pagtens Bog, 89. Kap.)

To Læger og Radioens Gymnastikleder

udtaler sig om Visdomsordet.

Vi har i Anledning af 110 Aarsdagen bedt tre fremragende Personligheder paa det fysiologiske Omraade om at udtale sig om Visdomsordet. Hver især af de tre vil være Læserne velkendt fra Aviser, Litteratur og Radio, men for Fuldstændighedens Skyld skal vi alligevel præsentere hver enkelt.

Kaptajn I. P. Jespersen har gennem en Aarrække været Leder af Radioens Morgengymnastik. Hans „Stavsystem" er blevet verdensberømt og banebrydende for Legemskulturen. Kaptajn Jespersen siger i en Telefonsamtale:

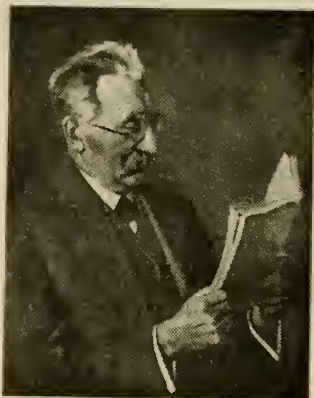
„Jeg har ikke svaret paa Deres Henvendelse, fordi jeg finder, at Visdomsordet ligger i et langt højere hygiejnisk Plan, end det, jeg lever paa.

Jeg hader alt, hvad der er skinhelligt, og det vilde det være, hvis jeg lovpriste en Leveregel, som jeg ikke selv følger. Men jeg kan sige, at jeg nærer den dybeste Respekt for det Ideal, som Visdomsordet frembærer, og jeg anerkender det Arbejde, som Deres Kirke udfører for Sundheden. Det er et glimrende Ord, der er fuldgyldigt i alle Retninger.

De nævner i Deres Brev Dr. Hindhede, og jeg tror, at han vil kunne give Dem et tilfredsstillende Svar. Han lever paa det højeste hygiejniske Plan, saa nær Fuldkommenheden, som jeg tror noget Menneske vil kunne. Og ligeledes Dr. Johanne Christiansen, hvis Levemaade jeg ikke kender, men hvis videnskabelige Forsøg og Resultater er fremragende".

(Blad om til næste Side)

Dr. Mikkel Hindhede er Ernæringsvidenskabens „grand old man". Gennem en Menneskealder har han kæmpet og stridt for sine Ideer, som i mange Aar forkætredes af den officielle Lægevidenskab, men som Tiden slog fast som rigtige. Han er ikke den teoretiske Videnskabsmand alene, men den praktiske Forsker, som aldrig har været bange for at gaa i Spidsen i Efterlevelse af sine Leveregler:

„Jo, Joseph Smith's Visdomsord om, at til sund Føde hører Afholdenhed fra Vine, stærke Drikke samt Tobak og hede Drikke og Maadeholdenhed i Spisningen af Kød, — er jo ganske det samme som jeg nu har prædiket i en Menneskealder".

Dr. med. Johanne Christiansen er den moderne Forfægter af Lægevidenskabens Teorier. Aldrig bange for at være Midtpunktet i Sensationer og hede Debatter har hun Gang paa Gang chokeret Borgerskabet ved kategoriske Erklæringer om tidligere hævdvundne Principper. Paa Baggrund heraf er hendes Udtalelse om Visdomsordet saa meget mere bemærkelsesværdig:

„Jeg skal ikke udtale mig om, hvorvidt jeg anser Visdomsordet for helt rigtigt i alle Dele; jeg synes nemlig, at Tilhængerne af Deres smukke Religion skal følge dens Bud uden at forvirres af for mange Kommentarer".

BUDSKAB

fra Kirkens første Præsidentskab.

(Fortsat fra sidste Nr.)

FORÆLDRE.

En af Herrens Befalinger til Adam og Eva var: »Mangfoldiggør eder og opfyld Jorden.« Han har gentaget denne sin Befaling i vore Dage. I denne sidste Tidernes Fyldes Husholdning har han atter igen aabenbaret det evige Ægteskabsprincip. Han har atter gengivet Fuldmagten til at indgaa i den evige Ægteskabspagt til Jorden og har sagt, at det er den eneste rette Maade at forene Mand og Hustru og det eneste Middel, hvorigennem det hellige Familieslægtsskab kan fortsættes i Evigheden. Han har sagt, at dette evige Slægtsskabsforhold kun kan oprettes gennem de Ordinancer, som udføres i Herrens hellige Tempel. Derfor skulde hans Folk kun vies i hans Tempel.

Herren har sagt, at det er enhver Mands og Hustrus Pligt at adlyde Guds Befaling »at mangfoldiggøre sig og opfylde Jorden,« saa at de Legioner af Aander, som venter paa at iklæde sig jordisk Tabernakel, maatte komme herned paa Jorden, og gennem Guds store Plan blive fuldkomne Sjæle, thi foruden dette kostelige Hylster kunde de ikke skride fremad til deres af Gud planlagte Bestemmelse. Derfor skulde enhver Mand og Hustru blive en Fader og Moder i Israel til Børn fødte i den hellige, evige Pagt.

Ved at bringe disse udvalgte Aander til Verden, iklæder Forældrene sig den helligste Forpligtelse til disse Aander og til Herren selv, — idet disse Aanders Skæbne for en stor Del beror paa den Vejledning og Opdragelse, som Forældrene giver dem.

Ingen Fader eller Moder kan undgaa denne Pligt eller dette Ansvar. Herren vil holde dem strengt ansvarlige derfor. Ingen dødelig kan paatage sig et større Ansvar end dette.

Moderskabet bliver saaledes en hellig Kaldelse, en hellig

Kan Visdomsordet faa nogen smukkere Hyldest? Og læs saa dette berømmede Visdomsord, der er en af Pillerne i Mormonismen, paa de foregaaende Sider. *JS.*

Mission for at udføre Herrens Planer, en hellig Indvielse til at tage imod disse Aander, som holdt deres første Prøvestand. De, som holder deres anden Prøvestand skulde krones med mere Herlighed i al Evighed. (Abr. 3: 26).

Denne Moderskabets guddommelige Tjeneste kan kun ydes af Mødre. Den kan ikke overlades andre. Sygeplejersker kan ikke udføre denne Tjeneste; almene Indretninger heller ikke; lejet Hjælp kan det ikke — — kun en Moder kan det med Bistand af Faderen, Brødre og Søstre, der elsker hende; kun disse kan yde den rette vaagne Omsorg.

Den Moder, som anbetror sit Barn til andres Omsorg, for at hun selv kan udføre andet Arbejde, det være sig for Guld, Navnkundighed eller medborgerlig Tjeneste, burde tænke paa, at »et Barn overdraget til sig selv, drager Skam over dets Moder.« (Ordspr. 29: 15). Herren har sagt i vor Tid, at om Forældre ikke lærer deres Børn Kirkens Lærdomme, »saa hviler Synden paa Forældrenes Hoved.« (Pagtens Bog 68: 25).

Moderskabet staar det guddommelige nær. Det er det største og helligste Kald en Kvinde kan paatage sig. Det anbringer hende nær Englene, om hun ærer sit hellige Kald. Til I Mødre i Israel siger vi: Gud velsigne og bevare eder, og give eder Styrke og Mod, Tro og Kundskab, Kærlighed og Indvilgelse i at opfylde eders Pligter, saa at I kan ære eders Kaldelse.

ENIGHED.

Herren har i denne Husholdnig sagt til sine Hellige:

»Jeg siger eder, vær eet, og dersom I ikke er eet, er I ikke mine.« (Pagtens Bog 38:27).

I den Tid, vi lever nu, opstaar der mange Problemer, der er nye for os alle, men især for den unge Generation — de, der ikke har megen Livserfaring, og hvis Kundskab er begrænset og ufuldkommen. Mangel paa Tro, Ateisme, Ukyskhed, Umaadeholdenhed, Mangel paa Ære, Gerrighed — baade personlig, politisk og national — er større i Dag end nogensinde før. De drager og skubber os ind paa nye Virksomhedsomraader, ind i nye Tankeretninger. De foraarsager, at Troen bliver

vaklende, de undergraver Moralen, forurener Folkenes Liv. De har bragt mange Mennesker saa meget ud af Ligevægt — økonomisk, socialt, politisk og religiøst — at de staar i Fare for at falde. Satan fører Krig mod al den Visdom, hvormed Mennesket er begavet under Livets Erfaringer. Han forsøger at nedbryde og tilintetgøre selve Grundvolden, paa hvilken Sammenholdet, Regering og Religion hviler. Hans Hensigt er at faa Mennesket til at hengive sig til samme Teorier, som han lokkede deres Forfædre til, og som de forkastede, da de fandt dem bristefærdige, upraktiske og ruinerende. Hans Planer gaar ud paa at forstyrre Freden og Friheden — økonomisk, politisk og religiøs — og i deres Sted at indføre det største og mest omfattende Tyranni, der nogensinde har tynget Menneskeheden. Han arbejder under en saa fuldkommen Maskering, at mange hverken gennemskuer ham eller hans Metoder. Der findes ingen Forbrydelse, som han viger tilbage for at begaa, ingen Skændighed, som han ikke vil lokke til, ingen Plage, han ikke vil sende ud over Jorden, intet Hjerte, han ikke vil knuse, intet Liv, som han ikke vil tage, ingen Sjæl, som han ikke vil fordærve. Han kommer som en Tyv om Natten, han er en Ulv i Faareklæder. Uden at Menneskene aner det, føres de ad Baner, der leder til Fordærv. Satan har aldrig haft et saa stærkt Greb om denne Generation, som han har nu.

Midt i alle disse Løgne og Bedragerier, Elendighed og Ødelæggelse og Død, dette sydende Kaos, er Kristi Evangeliums Principper og den almægtige Guds Præstedømme og Magt de eneste frelsende Kræfter paa Jorden. Kristi Kirke staar som den eneste Indehaver af disse mægtige Kræfter, som vi ikke besidder til vor egen Velsignelse og Ophøjelse, men som er anbetroet os til at forvaltes til hele Menneskehedens Velfærd, for dem, der nu lever, for dem, der er døde og for dem, der skal fødes i Fremtiden, saa at alle, der vil modtage og adlyde Evangeliet, kan blive frelst og ophøjet.

I denne Stilling har vi det allerhelligste og vigtigste Ansvar og Forpligtelse, som Gud kan give Menneskene — for hvilket Gud vil holde os strengt ansvarlige. I dette Øjemed maa vi indvi alt, hvad vi ejer, alt hvad vi er og alt, hvad vi kan blive.

I den Kamp, vi maa føre for at bringe Retfærdighed og Frelse til Menneskene, maa vi staa Skulder ved Skulder og gaa fremad som eet — vi maa være enige. Vi opfordrer alle Kirkens Medlemmer til at tage Del i denne herlige Strid for at tilintetgøre Synd og indføre Retfærdighed. Vi maa forstærke vore Forsætter, forny vore Beslutninger, forny vore Pagter, tjene Gud og holde hans Bud.

Lige fra den store Strid i Himmelen til nu har de store Retfærdighedens Armeer marcheret under eet Banner. De har været lydige mod ham, der staar som Overhovedet. De og vi har ikke holdt os saa at sige »nogle til Paulus, til Apollos, til Kefas, nogle til Johannes, nogle til Moses og nogle til Elias, og nogle til Esaias og nogle til Enok«, thi alle, der er intolerante, arver ikke det celestiale Rige. For at krones med den celestiale Herlighed maa vi »annamme Evangeliet og Jesu og Profeternes Vidnesbyrd og den evige Pagt.« (Pagtens Bog 76: 100, 101).

Herren har selv organiseret os til denne store Strid mod Uretfærdigheden, hvilket var forudset før Jordens Grundvold blev lagt. Det er ham, der har foreskrevet Reglerne for os, medens vi virker paa dette Arbejdsfelt. Han har sat Profeten som vort Hoved, som sit Talerør paa Jorden og har givet ham Fuldmagt til at lede os i denne Kamp. Den, der ikke adlyder eller som negligerer dette Overhoved er en Forrædder mod Herrens Værk. Han maa uddrive saadanne af sit Folk, der ikke angrer og forbedrer sig.

Vi, der tjener Herrens Sag, maa tjene med fuld Loyalitet og Hengivenhed. Vi maa give Agt paa hans Instruktioner. Ingen faar Lov til at forandre Principperne, Ordinancerne, Ritualerne og Ceremonierne— faa som de er. Herren kaster dem ud, der »overtræder hans Love, forvender hans Skikke og gør den evige Pagt til intet«.

Evangeliets Principper omfatter alt — de er evige, uendelige, den højeste Sandhed. De passer til enhver Situation, hvert Problem, der kan opstaa i Menneskets Liv. Der findes intet lokalt Problem eller Situationer, det være sig i Grene eller Missioner, der ikke kunde løses gennem disse Principper. Det passer sig ikke for nogen Embedsmand i Kirken

eller Medlem selv at udarbejde en anden Vej end den, der allerede er bestemt. Noget saadant vilde føre til Uorden, og Herrens Hus er et Ordens Hus. Naar nye Oplysninger og Instruktioner behøves, vil Herren kundgøre dem gennem sin Repræsentant. Hvad vi skulde gøre er at søge Visdom og tillempe de gamle og nye Principper i de nye Situationer. Vi maa ikke tro, at Mennesket for nylig er forandret til sine væsentlige Egenskaber eller Vaner, thi det er ikke Tilfældet; alt det, der er sket i vor Tid, er at nogle fundamentale Passioner, som Mennesket gennem Generationer har bragt under Kontrol, nu er brudt løs. Det er ikke nye Passioner. Vi er i Besiddelse af de Principper, der engang underkuede Menneskene; Menneskene fik disse Principper fra Begyndelsen for og til dette bestemte Formaal. Nu maa vi atter tillempe disse Principper for at overvinde Fjenden til Retfærdigheden. Det er ikke nogen ny Verden; det er den gamle og syndefulde Verden, som er kommet igen. Vi maa atter engang erobre den og forynge den.

Vi maa klynge os fast til den strenge Enkelhed ved de Principper, som Jesus lærte, ved den simple Enkelhed i Ordinancerne, som han fastsatte; hverken Elegance eller Pomp eller noget omhyggeligt udarbejdet Ritual eller Ceremoni har hjemme der. Vi maa holde den evige Pagt.

TIL MÆNDENE I KRIGSTJENESTEN.

Til vore Mænd overalt i Beredskabs- og Militærtjenesten sender vi kærlige Hilsener. Vi indprenter eder vort Budskab, fornyer vore Formaninger og Velsignelser. I en Bøn, der daglig opsendes til vor himmelske Fader beder vi for eder, at I maa leve retfærdigt, blive bevarede, at Gud snart maatte gennemføre sine bestemte Hensigter blandt Nationerne, saa at der maatte blive Fred paa Jorden, og at I maatte blive hjemsendt til eders kære, lige saa rene som I var den Dag, I forlod dem.

Vor bestandige Bøn er, at Gud vil give os Visdom til at lede eder i eders opofrende Tjeneste for Fædrelandet.

Vi gør os alle Anstrengelser for at hjælpe eder, saa at Veje maatte aabne sig for os. Da I ofte flytter Lejrplads, ef-

tersom Tjenesten kræver det, øges vore Besværligheder. Men vi skal gøre alt, hvad vi kan. Vi er i Færd med at danne en særlig Komite, hvis Virksomhed skal bestaa i at udarbejde og gennemføre Planer til at opretholde Forbindelsen med eder i Militærtjenesten.

Vi ved, at en af de største Velsignelser, der kan skænkes eder er opmuntrende Breve fra eders kære i Hjemmet, hvorfor vi paa det mest indtrængende anmoder eders kære ofte at skrive til eder. Ingen Forældre skulde lade en Uge gaa hen uden at sende Brev til Sønnerne, der er indkaldt til Militærtjeneste. Hustruer og Kærester burde skrive ofte. Hver eneste Biskop eller hans Raadgivere skulde i det mindste skrive en Gang om Maaneden til hvert Medlem af hans Menighed, der gør Krigstjeneste, og det burde enhver Præsident for et Præstedømskvorum ogsaa gøre. Det er det mindste vi kunde gøre for eder, der ofrer alt paa Fædrelandets Befaling.

I Brødre, der er indkaldt, er blevet opfordret til under vor Anvisning at organisere Ungdomsforeningsgrupper i eders Lejr, saa at I baade kan have en Smule Rekreation og faa eders aandelige Behov tilfredsstillet. Gaa i Gang med dette, efter at I har raadført eder med hinanden. I kan i eders Sammenkomster gennem Præstedømmet administrere Nadveren, administrere til de syge, undervise hverandre og udføre Retfærdighedens Gerninger. I kan gennem Troen paa Jesus Kristus opbygge og bistaa hinanden. Denne vil bestaa, naar alt andet synes at have taget Flugten.

Vi er villige til at sende eder Kirkens Bøger og Brochurer, alt efter Ønske.

Vi ønsker at give eder den aandelige Vederkvægelse, Trøst og Opmuntring, som vi raader over. Vi og Brødrene samt alle Kirkens Medlemmer beder bestandigt for eder. Og atter beder vi her: Maa Herren velsigne og bevare eder og holde eder ubesmittede.

Vi beder eder erindre, at eders Retfærdighed er en Sag helt og holdent mellem eder og eders Gud. Vi andre kan formane opmuntre og støtte, men kun I selv kan vinde Sejren for eders Frelse, gennem eders himmelske Faders Kærlighed,

Barmhjertighed og Naade. Han vil atter være nær hos eder, naar I lever retfærdigt, hvad end eders Lod maatte blive.

KRIGEN.

Vi fornyer den Erklæring, som vi gjorde i Aprilkonferencens Budskab, at Kirken — i Lydighed mod Herrens direkte Befaling, der gaves os for mere end et Hundrede Aar siden (Da vi blev befalet til »at ophøre med Krig og udraabe Fred«; Pagtens Bog 98:16) — er og maa være Modstandere af Krig, thi Krig er fra Satan, og denne Kirke er Kristi Kirke, som forkynder Fred og Retfærdighed og Menneskenes Broderskab.

Vi, Kirkens første Præsidentskab, der udvalgtes og ordineredes til at staa som Ledere af Frelserens Kirke, som Efterfølgere af den ydmyge Jesus, og som forsøger at leve efter hans Evangelium og Befalinger, vi maa henvende os til Nationernes Ledere, vi maa opfordre dem til at befale, at det djævelsk inspirerede Slagteri af Verdens Mænd, der nu gaar for sig, og som yderligere skal udvides, maa høre op.

Vi fornyer vor Erklæring, at mellemfolkelige Stridigheder og Konflikter burde afgøres paa fredelig Vis. Dette er Herrens Regeringsmetode.

Vi opfordrer alle Verdens Statsmænd til at føre et retfærdigt Tilsyn med Landenes Affærer, og at gøre en for alle Parter retfærdig Afslutning paa denne Krig. De kunde gøre dette, dersom de er besjælede og ledede af Kristi Aand. De grædende Mødre, de forarmede Hustruer, de faderløse Børn over hele Jorden fordrer, at I gør dette. Kun paa denne Maade kan sand Fred opnaas; det gaar aldrig med væbnet Magt. Ophidsede Militære og Ledere med Mord i Hjertet vil blot foraarsage, at Freden, hvis den afsluttes uhæderligt, blot bliver Optakten til en ny Krig.

Vi formaner uophørligt Guds hellige Pagtens Folk i hele Verden til at bede i Tro paa Gud, ikke at tvivle paa, at han kan fremme sine Planer og give Freden tilbage til Jorden, til Velsignelse for hans Børn.

TIL KIRKENS EMBEDSMÆND OG MEDLEMMER.

Vi udgyder vort Hjertes Taknemmelighed til vor himmelske Fader for Kirkens trofaste Medlemmer, uden hvilke Kir-

kens Virksomhed vilde aftage. Vi takker oprigtigt vore trofaste Medlemmer for deres loyale Bistand og Støtte mod deres Grens- og Missionsembedsmænd og mod Kirkens Generalautoriteter. Dersom de ikke gjorde dette, vilde Kirkens Tilvækst og Stabilitet lide derunder.

Vi takker Herren for de Helliges Tro, de har vist gennem Tiende og Fasteoffer. Til dem fornyer vi Herrens Løfte gennem Profeten Malakias i det gamle Israel, at Herren vil aabne Himlens Sluser og udgyde sine Velsignelser over dem.

Vi er ogsaa taknemmelige for de Helliges Beredvillighed til at støtte Kirkens »Sikkerhedsplan«. Vi fæstner Opmærksomheden paa de ofte udtalte officielle Advarsler om, at der sikkert vil blive Mangel paa mange af Livets Fornødenheder. Vi erklærer, at Hensigten med Sikkerhedsplanen er at hjælpe Folket under saadanne Omstændigheder. Vi formaner atter med Hjerte og Sjæl de Hellige til med Liv og Sjæl at støtte denne Plan i fuldeste Udstrækning.

Vi takker Kirkens Præstedømme for dets forøgede Aktivitet og Opofrelse. Det hviler paa dets Medlemmer at føre Herrens Værk frem. Vi siger til eder Brødre, der er i Besiddelse af Guds hellige Præstedømme, og som er blevet ordineret til eders høje og hellige Kald som Herrens Tjenere, der ejer hans Fuldmagt: Vær tro mod det guddommelige Kald, som I har faaet, ær eders Embedsmænd og søg til Herrens Velsignelser.

Vi er Hjælpeorganisationerne taknemmelige for deres Arbejde. Forsøg alvorligt, baade i Aand og Bogstav, at udføre de Instruktioner, der Tid efter anden sendes eder; at handle paa anden Vis vil blot fremkalde Bekymring og mindske det gode, der skulde udføres af eder.

Vi takker atter Kirkens Embedsmænd for deres opofrende Tjeneste. Herren vil give dem mangfoldige Velsignelser for de store Byrder, de bærer i hans Tjeneste.

Til sidst takker vi Generalautoriteterne for deres Hengivenhed for Herrens Sag, for den Hjælp og Støtte, de yder os, Det første Præsidentskab, saa at vi kan bære det store at lede Folket i disse vanskelige Tider.

Vi beder Herren udøse sine bedste Velsignelser over alle.

(Fortsættes)

LANDET RUNDT

Aalborg. Grensforstanderskabet og dermed alle Bestyrelser og Funktionærer er blevet afløst og nye indsat. Som Grensforstander, Raadgivere og Sekretær virker nu: Arnold Bukke, Sardus Sørensen, Alvin Olsen og Peter Hansen. Som Præsidenter er indsat: Kv.Hj.F.: Thora Sandberg, Sønd.sk.: Emil Sandberg, U.M.F.: Børge Klitgaard, U.K.F.: Mary Sandberg, Primary: Anna Christensen.

Arbejdet gaar godt fremad. Søndagsskolen bliver for Tiden særlig godt besøgt, og man arbejder for at danne et Børnekor. Den nye Bestyrelse i Ungd.f. har som første store Maal at organisere alle Funktioner, M-Mænd, Gleanerpiger, Bikubepiger, ja, maaske Spejderne.

En Nyhed til Efterfølgelse? To Hjem er stillet til Raadighed for de Unge hver Lørdag Aften til selskabeligt Samvær, Øvelser og Leg. Man medbringer selv til Fortæringen og hygger sig iøvrigt, som man lyster i den ideelle »Week-End-Hytte«.

Aarhus. De to nye Missionærer (se Side 55) er ankommet og bidrager ivrigt til at bringe fornyet Aktivitet til Grenen. Mødedeltagelsen i Organisationerne viser stærk Fremgang. Ungdomsforeningen var den 11. Februar paa Besøg i Ole Rømer-Observatoriet, en interessant og lærerig Oplevelse.

Esbjerg. Der synes igen at være nogen Fremgang efter en Tids »Staaen stille«. Den 19. Januar afholdtes en smuk Afskedsfest for Søster Løvendahl, hvortil alle Grenens bedste Kræfter var mobiliserede. Der indledtes med en højtidlig Afdeling sluttende med Beskikkelse af Missionæren, hvorefter en munter Afdeling begyndte. Det blev en dejlig Fest, som sikkert vil blive et kært Minde for Søster Løvendahl.

Missionærerne. Søster Anne Jessen og Ældste Jes P. Jessen afløstes hæderligt fra en god Mission den 15. Februar.

København. Skæbnen vilde, at vor Missionær, Søster Karen Margrethe Jensen fik to Afskedsfester. Den minderige 27. Januar lykkedes det en Flok Søskende mellem to Alarmer at naa Priorvej, men alligevel enedes man om paa Grund af Forholdene at afholde ny Fest to Dage senere. Og som om det var til Gengæld for Aflysningen blev det en af de faa *helt* vellykkede, højtidelige Begivenheder.

Den 9. Februar indviedes den genvundne Halvdel af vor »lille Sal« ved en uhøjtidelig Danse-Aften med forskellig Optræden. Og siden benyttes Salen til alle Møder.

Odense. Søndagsskolen havde forsøgt at gøre et Fremstød ved at uddele trykte Indbydelser til Filmen »Kongernes Konge«, som vistes Søndag den 7. Februar. Resultatet var det overvældende, at der mødte 85 Børn mod normalt 16. Ialt var der 98 tilstede, alt, hvad der overhovedet kunde rummes i Mødesalen. Nu haaber vi, at Børnene ogsaa kommer, naar der ikke vises Film. En Annonce og en lille fin Tryksag har ogsaa givet Resultater ved Aftenmødet.

Aalborg. Søster Ellen Hansen fyldte den 21. Februar 65 Aar. Hjertelig Tillykke.

Aarhus. Søster Karen Nielsen, f. 26. Oktober 1857, døbt 23. Juni 1883 døde den 10. Februar. Ære være hendes Minde.

København. Georg Walther Warnsdorf Knudsen, f. 14. Dec. 1941, Søn af Waldemar Cornelius Knudsen og Mary Johansen Knudsen, blev den 7. Februar velsignet af Missionspræsident Orson B. West.

Københavns Distrikt. Broder Niels Chr. Børgesen, Helsingør, fyldte den 13. Februar 70 Aar. Hjertelig Tillykke.

Randers. Grensforstander Marius Poulsen blev den 31. Januar afløst og efterfulgt af Enevold Nielsen.

Sandheden om Mormonerne III.

Udspringende fra disse guddommelige Personligheders Nærværelse findes en »Aand«, som »opfylder det uendelige Rum.« Det Lys, der findes i alt, som giver alt Liv, som er den Lov, hvorefter alt regeres, netop Guds Kraft.« (Pagtens Bog 88: 6—7). Dette er »Sandhedens Lys, som oplyser hvert Menneske, der kommer til Verden« (Johs. 1 : 9) kaldes ogsaa »det Lys«, som er Menneskenes Liv« (Johs. 1: 4; 8: 13). Denne Aand er Gud iboende Verden (Pagtens Bog 88: 7—13); er alt bevidst, alseende, alvidende, gennemtrænger alt, har alle Guds Egenskaber og Kendetegn undtagen Skikkelse; og findes i alle, som stræber frem mod lignende fuldkommen Fje og Fylde af den guddommelige Natur.

OM MENNESKET.

Det er Guds Gerning og Ære at tilvejebringe Udødelighed og evigt Liv for Mennesket. Væsentligt herfor er den uadskillelige Forening af Aand og Element, Aanden og dets legemlige Klædebon, og som udgør den fuldkomne Sjæl. (Pagtens Bog 88: 15—16; 93. Kap.). Derfor Menneskets Jordeliv og dets Erfaringer ved brudte Harmonier; dets Død og dets Opstandelse, hvad der altsammen er nødvendigt for dets Fremgang, for at det kan erholde den Kundskab og Visdom, som alene saadanne Erfaringer kan give. Mennesket finder sig selv, og viser sig værdig til dette evige Maal af Herlighed, som det er Guds Øjemed at skænke det; eller det lærer gennem manglende Evne til at leve efter Guds Hensigter, at det maa forblive i mindre Grader af Herlighed, i Planer, der harmonerer med dets begrænsede Evner eller dets Uvillighed til at gøre Fremskridt. I vor Faders Hus er der mange Boliger med uendelige Grader af Herlighed, af hvilke Solen, Maanen og Stjernerne i al deres uendelige Klarhed betegnes som typiske.

(Fortsættes)

Vi har atter den store Glæde at kunne meddele Kirkens Medlemmer, at endnu to Missionærer er blevet kaldet til at virke i Den danske Mission, idet Søstrene Birgithe Løvendahl, Esbjerg, og Karen Margrethe Jensen, København, blev beskikket til deres hellige Kald, henholdsvis den 19. og 29. Januar 1943 af Præsident Orson B. West. Begge Afskedsfester for de to Misionærer formede sig som en smuk Hyldest til de to Søstre.

Birgithe Løvendahl

I Øjebliket arbejder fire Missionærer i Danmark, et smukt Resultat, naar man tager Tiden og Forholdene i Betragtning. Vi haaber inderligt, at det maa lykkes os at blive i Stand til yderligere at sende Missionærer ud at prædike Jesu Kristi Evangelium.

Karen Margrethe Jensen

Begge vore nye Missionærer har et Vidnesbyrd om det gengivne Evangeliums Guddommelighed og bærer med Glæde dette Vidnesbyrd til alle Mennesker.

Vi ønsker Søster Løvendahl og Søster Jensen Glæde og Lykke i deres Arbejde og beder Herren velsigne dem, saa at de maa være i Stand til at udføre noget virkeligt for hans Sag.

Foraarskonferencerne.

Konferencerne i dette Foraar vil blive afholdt saaledes:

Odense	4. og 5. April
Aarhus	9., 11. og 12. April
Esbjerg	16., 18. og 19. April
Aalborg	23., 25. og 26. April
København	30. April, 2. og 3. Maj

Gør Konferencerne i Aar til de største og bedste, der endnu er afholdt. Hver Konference en aandelig Fest!

Orson B. West

Schalom Asch:

NAZARÆEREN.

(Fortsat)

Bagefter, naar jeg atter og atter tænkte paa denne Scene i Templet, som jeg havde set med mine egne Øjne, kunde jeg ikke rigtig forstaa, hvad der var sket. Jeg kunde ikke forstaa, hvordan det kunde være, at de havde tilladt ham at gøre disse Ting, at ikke een Mand havde vovet at løfte en Haand imod ham, og at han i Løbet af et Par Minutter var blevet Eneherre i alle Templets Forgaarde. Opsynsmændene, som vogtede deres Rettigheder i Templet, som om de havde faaet dem overdraget direkte af Guds Haand, og som hverken tog Hensyn til Gammel eller Ung i den strenge Udøvelse af deres Myndighed, brød sammen, flygtede ind i Krogene og overlod Forgaardene til ham. Selv de romerske Vagter, som vogtede med ond Utaalmodighed paa ethvert Paaskud, som kunde forsvare, at de drog deres Bredsværd, stod uden at røre sig, gnavne, forbavsede og saa paa Tumulten uden at modtage nogen Kommandoord af deres Officerer, som skammede sig for at røbe den Skræk, der havde grebet dem. Det saa ud, som om Rabbineren fra Galilæa nu blot behøvede at vende sig imod dem, og de vilde flygte fra deres Poster. Og i det Øjeblik fyldtes vore Hjerter med skælvende Haab, thi vi saa Frygt i Romernes Øjne!

Men nu var Meddelelsen om disse Begivenheder naaet til de inderste Forgaarde og helt op til Alteret, thi Templets høje Embedsmænd kom ud derindefra. Skatmestre og Skriftkloge og Sangere styrtede fra de Tjenester, de havde forrettet paa denne travle Dag. Blandt dem var Hanans Sønner: Eliezer, den ældste, i Purpurkaaben, som viste, at han engang havde været Ypperstepræst, og Jochanan, den næstældste Søn, ogsaa i en Purpurkaabe, Symbolet for den første Embedsmand efter Ypperstepræsten, Josef Kaifa: hans Skæg, som var arrangeret paa syrisk Vis, hang som en Klokke ned over hans Kjortel, og en taarnformet, hvid Hovedbeklædning sad paa ham som en Krone. Der kom ogsaa hans Brødre: Templets Skatmester Teofilus og Mat-

tathias, som havde Opsyn med Kamrene med Klæder, Kar, Træ, Olier og Redskaber; ogsaa den yngste af de fem Brødre, Hanan ben Hanan, som administrerede de smaa Offergaver, som blev solgt i Forgaardene, og andre gejstlige Foretagender. Alle var de i Embedsdragt, og omkring dem flokkedes de mindre Embedsmænd og en Skare gejstlige Neofytter, som i deres Hænder bar Karrene fra Gudstjenesten, Ildskovlene, Askebakkerne, Røgelseslamperne, som de havde benyttet eller renset som Forberedelse til Højtiden. De stod paa den høje Trappe, som førte ind til de indre Rum, med Forfærdelse malet i deres Ansigter. De saa den Ødelæggelse, Rabbineren fra Nazareth havde forvoldt blandt Duekræmmerne og Vekselererne, de væltede Borde, de spredte Mønter; de saa Midtpunktet for denne Tumult, med Rebet i Haanden, og den begejstrede, jublende Mængde, som vendte deres Ansigter imod ham, hungrige forventningsfulde og glade. Den Stemning, som beherskede den samlede Mængde, forplantede sig til Embedsmændene, og man kunde se paa deres Ansigter, at deres Hjerter bankede: Frygten for Gud var ogsaa over dem, som om de havde set noget overnaturligt og ikke kunde tro deres Øjne. Selv gennem deres Flok gik en mærkelig, begejstret Mumlen som af Forundring over denne Mands Dristighed og Selvsikkerhed. Deres blege, forskræmte Ansigter og deres skælvende Skæg viste, at de var grebet af Uvished. Kun een af dem, den yngste af de ypperstepræstelige Brødre, Hanan ben Hanan, bed sig i Læben af Raseri og styrtede frem. Vi saa, hvordan hans Ansigt midt i det tætte, sorte Skæg, som skinnede af Salve, fyldtes af Blod; thi dette var et Overfald paa hans Omraade, hans specielle Enemærker, som den ukendte Rabbiner fra Provinsen havde vovet at krænke. Alle Hjerter hørte op at slaa, da disse to Magter stod overfor hinanden: Rabbineren fra Nazareth, som kun havde et Reb i sin Haand, saa op paa det forsamlede Præsteskab, og de, Templets højeste Embedsmænd, i deres religiøse og civile Embedsdragter, omgivet af deres Magts Hærskarer, saa paa ham.

(Fortsættes i næste Nr.)

Den kvindelige Hjælpeforening.

SYNGENDE MØDRE.

Den 17. Marts er det Den kvindelige Hjælpeforenings 101-aarige Fødselsdag. Mine Tanker gaar tilbage til den Tid, jeg var bosat i Salt Lake City; især dvæler mine Tanker ved Den kvindelige Hjælpeforenings Konferencer, der afholdtes i Tabernaklet. Da var Tabernaklet fyldt til sidste Plads. Ved den Lejlighed samledes Søstrene fra hele U.S.A. for at tage Del i Konferencen. Ogsaa Den kvindelige Hjælpeforenings Sangkor, de saakaldte Singing Mothers, samledes ved denne Lejlighed for at udføre et Program. Ofte kunde man tælle op mod 8—9 Hundrede Singing Mothers, som deltog i Programmet.

Hvilket vidunderligt Syn at skue — naar disse Syngende Mødre, der alle var klædt i hvide Bluser og mørke Nederdele, rejste sig for at synge Zions skønne Sange. Vi følte det som om et Brus fra Himlens Sale omgav os; vi følte os opløftet og lykkelige ved at tilhøre Kristi sande Kirke.

Jeg erindrer ogsaa 30 Søstre fra Gunnison Stake. De rejste omkring til de forskellige Wards og sang ved Ward-Konferencerne; blandt andet besøgte de Manti Tempel, hvor de ogsaa sang. Disse Sostre ofrede baade Tid og Penge ene og alene for at glæde andre med Sang og Musik.

Ved Fastemøderne møder Singing Mothers ogsaa — for at synge. Det gør Fastemøderne højtidelige, og man oplever virkelig en aandelig Fest, som faar en til at længes efter næste Maaneds Fastemøde.

Naar jeg sammenligner Den kvindelige Hjælpeforenings Organisation i Amerika med den i Danmark, har jeg ofte tænkt — hvorfor er Singing Mothers ikke blevet organiseret i Danmark? Selvom vi ikke er saa mange i Danmark som i Amerika, kan vi udføre lige saa smukt et Arbejde. Sang og Musik udfylder dog en væsentlig Del af Tiden ved vore Møder, hvorfor kan Søstrene saa ikke være med til at skabe lidt Feststemning? Ret beset — er der maaske lige saa mange bleven omvendt til Evangeliet ved Sangens Magt som ved Talens.

Det skønne Arbejde, der paahviler Den kvindelige Hjælpeforening, bør mange flere Kvinder faa Øjnene op for. Der er endnu meget Arbejde, som bør gøres — og kan gøres.

Men Arbejderne er faa. Der er kun faa, der er villige til at udføre et virkeligt Arbejde for Herrens Sag. Derfor kalder vi paa alle Kvinder og siger: »Kom og hjælp os med at udføre Arbejdet i Den kvindelige Hjælpeforening, og De vil aldrig fortryde det!« Ved at arbejde for Herrens Sag udarbejder man faktisk sin egen Frelse. Frelseren sagde ved en vis Lejlighed: »Hvad I gør mod en af mine mindste smaa, har I gjort mod mig.«

Derfor kalder vi paa jer, kære Søstre! Kom og vær med i Arbejdet, at Den kvindelige Hjælpeforening maa vokse og blive endnu større, ja, i Sandhed vokse mere end den har gjort i de hundrede og et Aar, der er gaaet.

Maa Gud velsigne jer alle til at kunne udføre det Kald, I er bleven kaldet til at udføre.

Johanne Østrup.

Skal vi tage

Spejdersporten

op?

Første Gang jeg hørte dette Emne blive diskuteret inden for Kirken, var i Aalborg, i Aaret 1927. Det var en Aften til Ungdomsmødet, hvor der var mødt en lille Flok Drenge op, og som man ikke rigtig vidste hvad man skulde stille op med. Men en Missionær, Arthur G. Lund, tog Drengene med ind paa Missionærværelset og fortalte dem om sine Oplevelser som Spejder, hjemme i Utah. Drengene var meget begejstrede og man blev enige om at danne en Spejderpatrulje, med ham som Fører, — det var alt saare godt, for nu havde man noget, Drengene interesserede sig for. Men desværre, hvordan det gik eller ikke gik, det ved jeg ikke, det hele varede kun ca. 2 Maaneder, — saa stod man der igen med Spørgsmaalet aabent, — hvad skal vi stille op med Drengene.

Men nu er det atter blevet aktuelt.

I et Hæfte Kirken har udgivet: „Hvad er Mormonismen?“ af John A. Widtsoe, har jeg fundet følgende:

„Spejderbevægelsen er under Unge Mænds gensidige Uddannelsesforening's Ledelse. Chefen for Amerikas Spejderdrenge, F. E. West, sagde i et Brev til Sir Hubert S. Marten, Sekretær for „British Boy Scout Association“: „Det er interessant at lægge Mærke til, at Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige fører blandt alle de forskellige Kirker i „Boy Scouts of America“. Endvidere har vi ikke nogen Steder i vor Organisation, Forbindelse med en bedre Gruppe Mænd, end de, der findes blandt denne Kirkes Ledere.

Bikubepigerne udgør en Organisation tilsvarende Spejderdrengene, titusinder af Piger er tilknyttet denne Virksomhed“.

Altsaa i Utah har de Spejdere, som der endda bliver lagt Mærke til blandt tusinder af andre Spejdere.

Nu er Spørgsmaalet, — skal vi tage Spejdersporten op?

Den 22. Februar 1919 aflagde jeg Spejderløftet:

„Jeg lover paa min Ære efter bedste Evne at være tro mod Gud og mit Fædreland, at være hjælpsom mod alle Mennesker og at holde Spejderloven“.

og saa var jeg Spejder, og det blev en lang, lang Række af herlige Oplevelser igennem mine Drengeaar og senere som Fører, imellem gode Kammerater i Troppen, og ude i fremmede Lande, blandt Alverdens farvede Spejderbrødre, der trods den store Forskel i Hudfarve og Mentalitet var knyttet sammen ved det samme Spejderløfte.

Det er ikke nemt med faa Ord at forklare, hvad Spejdersport egentlig er. Men een Ting er sikkert: det er noget vidunderligt! — noget, Millioner af Drenge over den hele Jord begejstrede er med i, noget, som fylder deres Fritid med godt Humør og som har givet dem høje Idealer at kæmpe for, og bragt Eventyr og Romantik ind i Hverdagen. Lejrlivet, Marchturene, Møderne, Kammeratskabet og Aftenandagterne i Lejren omkring Baalet, — ja, alt det er noget som kan fange enhver sund Dreng helt, — og alt dette er jeg glad for at have været med i, det har givet mig mange lykkelige Timer.

Og nu kan jeg tænke mig den lille Flok af Drenge fra vores Kirke deltage i alt dette, for vi vil jo gerne, at de glade og frejdige skal gaa deres Manddomstid imøde, — den Tid som vi jo venter, at de af et taknemligt Hjerte giver i Kirkens Tjeneste.

Henning Fanø.

Vi hører gerne Læsernes Mening herom. Skriv til Stjernens Redaktion, Priorvej 12, København F., senest den 15. Alle Udtalelser vil blive overgivet Missionspræsidenten og Ungdomsforeningernes Hovedbestyrelser.

Altid venlig vær mod andre. S. 5.

Mel. DS. 146.

:,: Altid venlig vær mod andre,
vi er alle Brødre her;
Vi forenet burde vandre,
skabe Lykke for enhver. :,:
Kærligheden bringer Glæde,
baner Vej for himmelsk Fred;
Vil alt Mismod søndertræde,
løfte Sjælen op til Gud.

Lad os stole paa hverandre,
vi er alle svage smaa;
trænger tit til Venner, Brødre,
som vor Stilling kan forstaa.
Gaa ej uberørt tilside,
naar Du ser Din næstes Nød;
Hjælp ham mod det onde stride,
med Dit Skjold ham værn mod Stød.

Broderskabets tændte Kærte
lyser op for høj og lav;
Varmer op det frosne Hjerte,
gør den svage stærk og brav.
Lad os ej vort Slægtskab glemme,
aldrig give hastigt Svar;
men lad Kærlighedens Stemme,
stedse tone ren og klar.

U. 6

Lovely Evening.

Mel. TC. 21. (Canon)

Oh, how lovely is the evening, is the evening,
when the bells are sweetly ringing, sweetly ringing,
ding, dong, ding, dong, ding, dong.

U. 7

Solen er slukket

Mel. KB. 188

Solen er slukket — Dagen forstummer,
Legemet træt gaar til Hvile og Slummer;
Snart straaler Natten ved Stjernernes Lys,
som tindrer saa klare fra Alfad'rens Hus.
Mens i Søvnen vi bo, skænk os Hvile og Ro —
frels os fra Nød, fra Bekymring, fra Død;
Fader almægtig, Fader barmhjertig,
Fader saa naadefuld — hør nu Dine Børn. Amen.

H.D.E.P.

U. 5

Skal vi svigte vore Pagter?

Mel. KB. 191

Skal vi svigte vore Pagter,
som er gjort med Himlens Gud?,
da han hørte vore Bønner,
og fra Babel drog os ud? Nej!

Kor: Mer nu end før vi vil kæmpe og stride,
tro staa til Herren, om end vi maa lide;
Kæmpe os frem — opnaa et Hjem
hos Gud vor Fader, til evig Tid.

Medens Mørkets Magter prøver
at forstyrre Herrens Sag,
skal vi lade os bortrive,
og i Troen vorde svag? Nej!

Thi Forjættelsen er givet,
om vi holde vil Hans Bud,
vaage, bede, stræbe, taale,
og til Enden holde ud. Ja!

Lad os stræbe frem mod Maalet —
med de frelste at opnaa
det celestiale Rige
og omkring Guds Trone staa! Ja!

John F. Peterson.

S. 6. **Tal ej ondt.**

Mel. DS. 11.

Nej, tal ej ondt — et venligt Ord
kan aldrig volde Sorg og Kval,
at sprede ud hver Fejl, Du saa
er Tegn paa en forsumpet Sjæl.
Men ofte saar Du bedre Sæd,
ved kun det gode holde frem;
Thi om kun lidet godt, Du ved,
søg blot det bedste, som Du kan.

Velsignet er den Sjæl, som vil
en andens Fejl udvisket faa.
Hvor kan vi være villig til
at gøre Slægten lav og raa?
Nej, lad os naa et høj're Trin
og ej til Sladder fæste Lid,
med Kærlighed Din Broder vind
og sig det bedste, som Du ved.

Ja, tal kun godt, dæk Næstens Skyld,
som Du Din egen ønsker gemt.
Hvis først Du ser en andens Synd,
vær først ej til at faa den nævnt.
Thi Livet er saa kort en Stund,
og vi staar snart ved Gravens Rand,
giv til enhver derfor Din Haand
og sig det bedste, som Du kan.

Pionererne fortæller...

III. Hans Nielsen Ogaard, København.

Hans Nielsen Ogaard

Hans Nielsen Ogaard er Genealog! Det turde være kendt over hele Missionen. Det er en Kendsgerning, at ligemeget, hvad man begynder at tale med Broder Ogaard om, saa vil man altid ende med Slægtsforskning og Arbejde for de Døde. Man kender det, og man holder af ham for det. Det er jo saa dejligt, at se nogen gaa op i sine Interesser og sit Arbejde. Og Broder Ogaard gør det.

For nylig blev Ogaard afløst i sin Stilling som Præsident for Genealogisk Forenings Hovedbestyrelse, og det kun, fordi han selv syntes, at der skulde yngre Kræfter til: Broder Ogaard fylder den 4. Marts 80 Aar.

»Jeg maa vel hellere faa med, at jeg var ved Militæret — jeg kom i 1883 til Ingeniørregimentet og var her i 20 Aar, sidst var jeg Oversergent. Saa tog jeg min Afsked for at blive Økonom ved Ingeniørkasernen«.

»Hvordan blev De saa Mormon?«

»Vi havde jo flere Piger i Marketenderiet, og jeg var langt fra altid tilfreds med dem. Saa en Dag fik jeg en, som senere viste sig at være Mormon — — «.

Og Broder Ogaard fortæller videre, hvorledes den unge Pige viste sig at være langt dygtigere end nogen tidligere, og at baade Ogaard og hans Hustru lærte at sætte Pris pa hende. Da hendes syge Søster efter en Salvelse blev fuldstændig helbredt, varede det ikke længe, før Søster Ogaard lod sig døbe.

Nu kom Missionærer og Søskende i stort Antal til Kasernen, især om Lørdagen, hvor der holdtes aabent Hus i

den store Lejlighed —. Men en skønne Dag fik Sognepræsten Nys om, at Mormonerne »huserede« paa Kasernen, han gik til Kommandanten, og Kommandanten gik til Ogaard. Det resulterede i et Skænderi, fordi Broder Ogaard nægtede at afskedige Pigen, der havde røbet sig ved at give et af Kirkens Skrifter til en Mand, som delte det lokale Kirkeblad ud —! Nogle Dage senere modtog Ogaard sin Opsigelse! Og kort efter lod han sig døbe!

Broder Ogaard spekulerede ikke længe. Snart efter var han paa Vej med hele sin Familie til Amerika, hvor de bosatte sig i Brigham City i Utah.

»Byen der er som en hel Frugthave med især Abrikoser og Ferskener, men ogsaa mange andre Frugter. Der var dengang 4—5000 Indbyggere. Jeg købte en Have, og der byggede jeg selv mit Hus! Det var i 1908 og vi boede der indtil min Hustru døde i 1922. Mine Børn er kommet godt i Vej derovre. Den ældste Datter er gift med en dansk Bygningsentreprenør, 2 af Drengene er ved Jernbanerne og den tredie er Afdelingsleder i en Bank — —«.

Broder Ogaard, der allerede i Damark havde interesseret sig for Slægtsforskning, blev i 1920 indsat som Raadgiver i den første genealogiske Bestyrelse i Brigham City og snart efter som Præsident for den. Og da han i 1925 blev sendt paa Mission til Danmark var det med det genealogiske Arbejde som særlig Opgave.

Broder Ogaard var efter Missionen kun 6 Maaneder i Amerika. Forholdene gjorde, at han vendte tilbage til Danmark og bosatte sig her, hvor han nu virker som Genealog. Han har saaledes i 40 Aar arbejdet med Genealogi og opgiver at han har optegnet mellem 500 og 550 Slægtsregistre i Amerika og Danmark, med hver mellem 100 og 1200 Navne!

Vi slutter med at spørge: »Er De tilfreds med Forholdene, rent kirkeligt set, herhjemme?«

Og den 80-aarige svarer: »Jo—o, — der skulde bare nogle flere unge ind, — det er de Unge, der skal arbejde i vor Kirke — — — —«.

J.S.

SKANDINAVIENS STJERNE, Organ for Den danske Mission af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, udkommer een Gang maanedl.
Aarsabonnement Kr. 3,50, pr. Nummer 35 Øre
Ansvarshavende Redaktør: *Orson B. West,* Priorvej 12, København F.

OLAF MORTENSEN BLAAGAARDSG. 36 C